

# Neveden szólítalak

Derűs István

*Barackfa illatozású éjben  
tedd két apró tenyered  
a számra, mert kimondom,  
hogy ilyenkor virágzik a búza,  
s a lány, tikkadt éjszakában  
érezem a vetés kesernyés illatát...*

*Békabrekegésű éjben  
takard le szemeim hűs  
ujjaiddal, s mondd ki, hogy szeretsz,  
mert én csak akkor élek, ha  
tudom, hogy tiszta, emberi  
szerelemed e termő földhöz kötöz!*

*Sejtelemzizzenésű éjben  
fond két gyöngye, anyás karod  
az én nyakam köré,  
s tedd a számra a tátogató  
összes mézét, hogy érezzem  
a mezők édes illatát...*

*Szitakötő könnyűségű éjben  
ne feledd el, hogy kertemben minden  
virágot megmutattam már,  
s fájna, ha távozásod lenne az ősz,  
amikor a fáknak lecsordul  
törzsén a gyantaízű könny.*

*Zivatarszívverésű éjben  
úsznak a tájak, lebeg a sötét,  
keresem magamban szavaid  
tisztá súlyát. Vonatablakod eltűnt  
előlem, már csak a képzelet varázsol  
előbem, s lépkedek veled csendben az úton...*

*Szerelemforróságú éjben  
a képzeletem éltet, s bennem  
a szerelem: még talán vissza is térhetsz,  
s ráteszed vállamra álmos  
fejed, s én neveden szólítalak, mert  
nehéz azt hinnem, ha engem szeretnek!*

